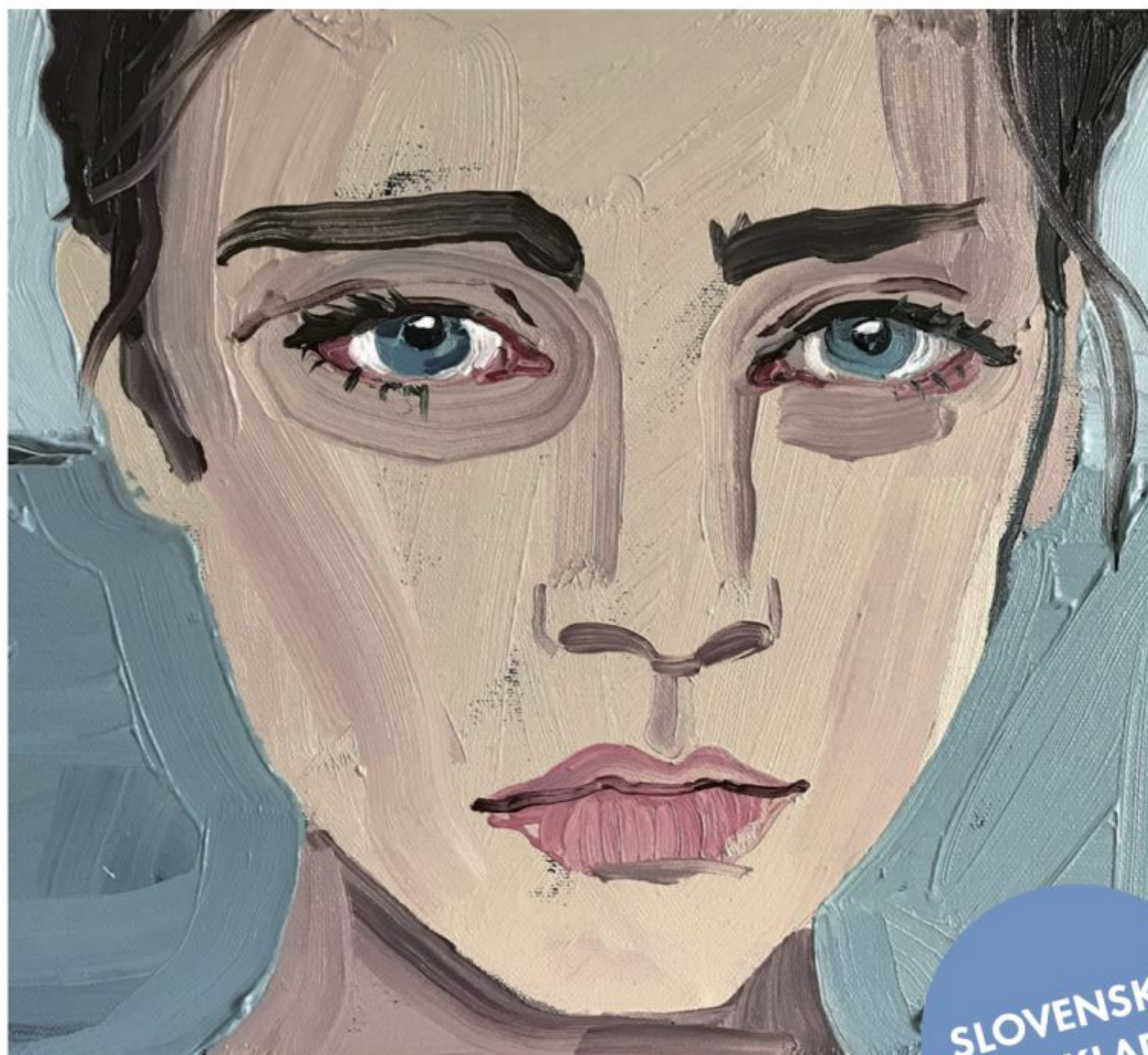

Od autorky bestsellera Cleopatra & Frankenstein

COCO MELLORS

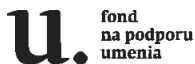
SLOVENSKÝ
PREKLAD

Blue Sisters

Preložila Mária Bebejová

Vydanie knihy z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia,
ktorý je hlavným partnerom projektu.

Copyright © 2024 by Coco Mellors
Translation © Mária Bebejová, 2025
Original cover design © Jo Thomson, 2024
Cover art © Gill Button, 2024
Slovak edition © Laputa/Literárna bašta, 2025

ISBN 978-80-8283-095-1

Blue Sisters

Coco Mellors

Preložila Mária Bebejová

*Venujem Daisy za to, že tu bola so mnou od samého začiatku,
a Henrymu za sľub, že zostane až do konca.*

PROLÓG

Sestra nie je priateľka. Kto by už len dokázal vysvetliť potrebu zredukovať taký zásadný a zložitý vzťah, akým je súrodenecký, na niečo také nahraditeľné, také banálne, ako je priateľstvo? A napriek tomu sa označenie „priateľ“ stále znovu používa na vyjadrenie najvyššej intimity. *Moja mama je moja najlepšia priateľka. Môj manžel je môj najlepší priateľ.* Nie. Skutočné sestersstvo, ktoré znamená, že sa vám v tej istej maternici formovali nechtíky a že vás s krikom vytlačili rovnakými pôrodnými cestami, nie je to isté ako priateľstvo. Nevybrali ste si jedna druhú, nemali ste príležitosť pomaličky sa spoznávať. Od samého začiatku ste súčasťou jedna druhej. Porovnajte si napríklad pupočnú šnúru – tuhú, šlachovitú, nevábnu, no napriek tomu životne dôležitú – s náramkom priateľstva, utkaným z farebných bavlniek. To je ten rozdiel medzi sestrou a priateľkou.

Najstaršia zo sestier Blueových je Avery, ich vodkyňa. Narodila sa rozumná a blazeovaná. Ako štvorročná sa sama vrátila zo škôlky do rodičovského bytu na Upper West Side a vyhlásila, že na toto už nemá energiu. No nakoniec vytrvala, vždy vytrvala. Avery svoje sestry naučila plávať kraul, spriatelíť si mačky, potulujúce sa okolo obchodu, šteklením pod bradou či miešať karty bez ohýnania rohov. Neznáša authority, no miluje poriadok. Má fotografickú pamäť: na strednej sa jej podarilo preniknúť do školských záznamov a zapamätať si čísla sociálneho poistenia všetkých spolužiakov z triedy. Po zvyšok školského roka ich desila tým, že ich oslovovala týmito deväťcifernými číslami.

V šestnástich zmaturovala a za tri roky dokončila bakalárske štúdium na Kolumbijskej univerzite. Neskôr utiekla z domu, aby sa pridala k anarchistickej komunite, známej aj ako komúna, kde sú si všetci rovní a o dôležitých otázkach rozhodujú spoločne. Potom krátko žila na uliciach San Francisca, kde fajčila a napokon si aj pichala heroín. Bez toho, aby o tom vedel ktokoľvek z jej rodiny, sa o rok neskôr prihlásila na odvykačku a odvtedy je čistá. Napokon sa zapísala na právo, kde mohla svoju dobrú pamäť konečne využiť na niečo užitočné.

Hovorí sa, že svoje zásady skutočne nepoznáte, až kým pre vás nezačnú predstavovať prekážku, a Avery je toho dokonalým príkladom. Je hlboko zásadová a často sa stretáva so zábrana-
mi. Možno by bola radšej poetkou alebo dokumentaristkou, no stala sa z nej právnička. Teraz má tridsaťtri rokov a žije v Londýne so svojou manželkou Chiti, o sedem rokov staršou terapeutkou. Splatila všetky svoje študentské pôžičky a nakúpila si nábytok takmer v rovnakej hodnote. Ešte o tom nevie, no o pár týždňov si zničí život aj manželstvo takým spôsobom, akým nikdy nepredpokladala, že je možné. Avery by rada bola tvrdáaska, no vnútro má jemné.

Dva roky po Avery sa rodičom narodila Bonnie. Je príjemná a cieľavedomá. Dorozumieva sa rečou tela. V šiestich rokoch už vedela chodiť po rukách. V desiatich zase žonglovať s piatimi mandarínkami naraz. Skúšala balet aj gymnastiku, no nikdy nezapadla do toho stáda ohybných, jemných dievčatiek. Keď v pätnástich prerazila pästou stenu vo svojej izbe, otec jej kúpil boxerské rukavice a ona konečne našla svoje pravé ja. Bonnie sa pri objavení boxu cítila sa asi tak ako iní ľudia pri objavení sexu: Takže z *tohto* robia takú veľkú vedu.

Bonnie vyznáva disciplínu. Keď sa len mlčky prizerala, ako jej staršia sestra v puberte prepadá závislosti, zaprisahala sa, že sa nikdy nedotkne ani kvapky alkoholu. Jej drogami sú iba

pot a násilie. Tie ju dostali až na majstrovstvá sveta v ženskom boxe, organizované Medzinárodnou boxerskou asociáciou, ktoré spolu s olympijskými hrami predstavujú najvýznamnejšiu amatérsku súťaž. Tam získala striebornú medailu v ľahkej váhe a následne odštartovala svoju profesionálnu kariéru. Napriek tomu, aký šport si zvolila, je Bonnie paradoxne zo všetkých sestier najnežnejšia. Dokáže vybrať ľad z formy bez toho, aby s ňou musela udierať o linku. Deti aj psy jej inštinktívne dôverujú. Nevie klamať. Hoci telom pripomína nepreniknuteľné dubové dvere, povahovo je priehľadná ako sklo. Bonnie má tridsaťjeden rokov, takže by mala byť na vrchole svojej kariéry. Po zdrvivúcej porážke v poslednom zápase sa však rozhodla boxu aj New Yorku zamávať na rozlúčku. Utekla do Venice Beach v Los Angeles, kde pracuje ako vyhadzovačka v jednom malom bare.

Väčšina ľudí prepláva životom bez objavenia svojho poslania, ktoré od nich vyžaduje obetovať potešenie prítomného okamihu v záujme sna, ktorý sa môže naplniť až o niekoľko rokov, ak vôbec. Či už chcete, alebo nie, odlíši vás to od ostatných. Môže to byť úmorné, osamelé a kruté, no ak je to naozaj vaše poslanie, nebudete mať na výber. Takto to vnímala aj Bonnie s boxom. A napriek tomu by ste ju práve našli v nejakej bočnej uličke vo Venice, ako zbiera prázdne poháre, pomáha podnapitým ženám nastupovať do áut alebo zametá cigaretové ohorky, pričom po tej anarchistickej bojovníčke so srdcom zo železa, ktorú z nej urobili tréningy, už niet ani stopy.

Ich rodičia túžili po synovi, no po dvoch potratoch, o ktorých sa už nikdy nehovorilo, sa im narodila Nicole, prezývaná Nicky. Zo všetkých sestier bola Nicky *najdievčenskejšia*. Vedela zo žuvačky vyfúknuť bublinu veľkú ako jej hlava. Až do dospelosti počúvala pop pre tínedžerov a nehanbila sa za to. Ako dieťa sa najradšej starala o húsenice, ktoré krmila kúsками

tekvice a sledovala, ako sa z nich stávajú motýle. Keď mala desať, kúpila si svoju prvú podprsenku s koticami, len tak, aby bola pripravená. Do maturity chodila až s piatimi chalanmi. Rada si chystala oblečenie na týždeň dopredu, a to vrátane spodnej bielizne. Dokonca aj v idúcom taxíku si dokázala namaľovať dokonalé očné linky bez toho, aby si ich rozmazala. Medzi chalanmi bola Nicky vždy obľúbená, no mala talent aj na nadväzovanie priateľstiev s dievčatami. Na vysokej škole vstúpila do sesterstva, za čo si ju jej skutočné sestry nemilosrdne doberali, no jej to neprekážalo. Aj tak boli väčšinu času zaneprázdnené budovaním vlastnej kariéry a často jej chýbali, prečo by si teda nemohla vytvoriť rodinu z kamarátok?

Ak bola Avery tá rozumná a Bonnie tá stoická, Nicky bola tá citlivá. Pripomínala lunapark emócií, ktoré sa nikdy nepokúšala skrývať. Raz bola ako extatická jazda kolotočom, inokedy ako zrážka autíčok na autodróme či nehybný a vyčkávajúci terč na strelnici. Narodila sa pre to, aby sa stala matkou, no jej telo malo iné plány. Po rokoch mučivých menštruačných bolestí jej v dvadsiatke diagnostikovali endometriózu. Hoci zomrela ako dvadsaťsedemročná, do známeho Klubu 27 vôbec nepatrila. Nespievala v nijakej skupine ani nežila nejako obzvlášť rýchlo, aby sa tým dalo vysvetliť, prečo zomrela taká mladá. Ak by ste sa na to spýtali samotnej Nicky, odvetila by, že žila mimoriadne obyčajným životom. Učila angličtinu v desiatej triede školy financovanej z verejných zdrojov na Upper West Side, len desať ulíc od miesta, kde vyrastala. Ak by sa aj zdalo, že žila menej významným životom než jej sestry, ona sama to tak nikdy nevníkala. Milovala svojich žiakov a snívala o tom, že si jedného dňa založí rodinu. Nič v jej živote nenasvedčovalo tomu, že zomrie taká mladá, ak teda nerátame fakt, že trpela bolesťami.

Rok po Nickinom príchode na svet sa rodičia naposledy pokúsili o vyťuženie syna. Narodila sa im Lucky. Stalo sa to

nečakane doma a trvalo to len pätnásť minút. Lucky nestrácala čas a okamžite si v rámci rodiny vydobyla svoje miesto. Bez ohľadu na svoj vek bude Lucky navždy malým dieťaťom. Len čo sa Nicky naučila rozprávať, vyhlásila Lucky za *svoje dieťaťko* a trvala na tom, že bude jej drobné telíčko všade ťahať so sebou. Zostali nerozlučné, aj keď už Lucky malá nebola. Dnes meria stoosemdesiat centimetrov. Rodičia mali štyri pokusy na to, aby sa im podarilo vytvoriť ideál toho, čomu sa dnes hovorí ženská krása. S Lucky uspeli. Dokonca aj jej zuby – trochu krivé a s nezvyčajne ostrými očnými zubami – dodávajú jej úsmevu zmyselnosť a divokosť. Nedávno si bez súhlasu svojej modelingovej agentúry ostrihala vlasy a odfarbila si ich nabielo. Teraz vyzerá ako kríženec Barbie, Billyho Idola a sibírskeho huskyho. Lucky sa stala modelkou už v pätnástich a vďaka práci precestovala celý svet. Inými slovami, pocity osamelosti už zažila všade na svete.

Keď Lucky vstúpi do miestnosti, je to ako keď elektrický úhor vklzne do misky so zlatými rybkami. Je bystrá a v hĺbke duše hanblivá. Keď žila v Tokiu, sama sa naučila hrať na gitare a je v tom celkom dobrá. Neverí si však natoľko, aby sa pred niekým odhodlala vystupovať. Stále hrá s obľubou videohry, vlastne miluje akúkoľvek formu úniku. Momentálne žije v Paríži. Tento rok už stotridsaťdvakrát vyhlásila, že sa *potrebuje napiť*. To je viac, než koľkokrát za celý svoj život vyslovila *mám tá rada*. V byte na Montmartri jej nad posteľou visia zarámované modré motýle, ktoré jej pred smrťou venovala Nicky. Spí však len zriedka. Lucky má dvadsaťšesť rokov a je stratená. To sú ale všetky zostávajúce sestry.

Nevedia však nasledovné: Kým žijete, nikdy nie je neskoro na to, aby vás niekto našiel.

PRVÁ KAPITOLA

Lucky

Lucky meškala. Bolo to nezodpovedné, nezvratné a hrozilo, že pre to príde o prácu, no bolo to tak. Na poludnie mala naplánovanú skúšku šiat na jednu prehliadku v Marais, no to bolo pred desiatimi minútami a ona stále trčala v metre, kilometre ďaleko. Minulý večer strávila na večierku organizovanom v rámci týždňa módy, kde si užívala otvorený bar (jediný typ baru, o aký Lucky javila záujem) a kde sa zoznámila s dvojicou sprejerov, momentálne pracujúcich pre nejaké firmy, ktorí túžili oživiť svoju povest umelcov na okraji spoločnosti. Ponúkli jej, že ju odvezú na zadnom sedadle motorky k opustenému sídlu, domu bývalého diplomata v šestnástom obvode, ktorý sa rozhodli potagovať. Lucky sprejerské útoky na historické budovy príliš nenadchýnali, no príchod domov z akcie si vždy rada oddialila.

Budova bola zabezpečená prísnejšie, než očakávali. Bola posiatá bezpečnostnými kamerami a obohnaná zastrašujúcim ostnatým drôtom. Namiesto sídla sa teda rozhodli posprejovať kovové žalúzie neďalekej trafiky. Sprejeri sa uchýlili k liberálnym heslám, spopularizovaným počas parížskych protestov v roku 1968 – *Je zakázané zakazovať!* –, zatiaľ čo Lucky sa roz-

hodla pre tradičné stvárnenie penisu a guliek. Potom zo schodov Palais de Tokyo sledovali východ slnka a popíjali ružové šampanské Veuve Cliquot, ktoré potiahli na večierku. Neskôr sa vybrali k Lucky na byt a zapálili si džointa. Po predvídateľnom pokuse oboch mužov iniciovať trojku im Lucky navrhla, nech sa na ženský element v tejto zostave vykašľú a jednoducho si to vyriešia vo dvojici. Potom zaspala oblečená na posteli a zobudila sa až o niekoľko hodín neskôr v prázdnom a našťastie nevyrabovanom byte na energickú pripomienku od svojej agentky, aby si pred dnešnou skúškou nezabudla umyť vlasy.

Bolo to zároveň prvé výročie Nickinej smrti.

V metre si Lucky skontrolovala telefón a našla si zmeškaný hovor a hlasovú správu od Avery, ktorá si nepochybne stanovila za cieľ prinútiť ju „spracovať“ svoje pocity týkajúce sa dnešného dňa, a taktiež formálne pôsobiaci mejl od mamy, ktorý sa rozhodla ignorovať. Chýbalo jej newyorské metro so všetkou svojou špinou, spoľahlivou nespoľahlivosťou a nedostatočným pokrytím mobilného signálu. Parížske metro, naopak, fungovalo takmer s agresívnou výkonnosťou a signál na telefóne mala dokonca aj pod zemou. Tu sa nemala kam schovať. Lucky si vložila telefón naspäť do vrečka, správu od Avery si nevypočula. Od Nickinho pohrebu pred rokom sa nevidela s nijakým členom rodiny. V ten večer sa mestom preháňal silný a horúci vietor. Prevracal stoly na terasách reštaurácií, rozmetal smetné koše po uliciach, prerušil elektrické vedenie a polámal konáre stromov v Central Parku. A rozohnal Lucky so sestrami do rozličných kútov sveta bez akejkolvek vidiny toho, že sa ešte niekedy vrátia domov.

Meškala už pätnásť minút. Vo všetkom tom zhone si zabudla slúchadlá, čo je nepríjemnosť, ktorá jej zaručene pokazí celý deň. Lucky zvyčajne nedokázala prejsť ani jednu ulicu bez toho, aby si ich nestrčila do uší. Vytvárala si tak medzi

sebou a svetom hudobnú bariéru, ktorá mala slúžiť ako nárazník. Z bytu sa jej však podarilo vymotať v rekordnom čase, a to najmä vďaka tomu, že vynechala svoje zvyčajné raňajky v podobe červenej marlborky a ibuprofénu a do sveta vyrazila v oblečení, v ktorom sa zobudila. Nenápadne si pričuchla k tričku. Trochu dymu, trochu potu, no v konečnom dôsledku nič hrozné.

„Je voudrais te sentir.“

Luckin pohľad preskočil na muža sediaceho oproti, ktorý práve prehovoril. Mal napätú, hľadavčiu tvár, pripomínajúcu tvár koristi, avšak oči mal dravé. V rukách zvieral veľkú fľašu minerálky Volvic. Držal si ju nad rozkrokom a mieril ňou na ňu. Usmieval sa.

„Čože?“ opýtala sa, hoci vôbec netúžila zistiť, čo ten muž povedal, ani sa s ním zhovárať.

„Ach, vy ste Američanka!“

Vyslovil to typicky francúzsky, s dôrazom na poslednej slabike.

„Hej.“

Lucky prikývla a znova siahla po telefóne, čím chcela naznačiť nezáujem.

„Ste nádherná,“ povedal a naklonil sa k nej.

„Hm, vďaka.“

Oči mala prilepené na displeji telefónu. Uvažovala, že napíše agentke správu, že nestíha, no napokon od tejto myšlienky upustila. To by z jej meškania urobilo hotovú vec. Radšej si ešte užije toto pohodlné medziobdobie, kým sa ostatní nedozvedia, že opäť niečo pokašľala.

„A taká vysoká,“ pokračoval muž.

V tmavých vintage leviskách a krátkom čiernom tričku Lucky naozaj pôsobila ako dlhý, rovný výkričník. Zhrbila preto plecيا, aby z nej muž videl menej, a odrazu z nej bol otáznik.

„*Mon dieu!*“ zahlásil potichu sám pre seba. „*T'es trop sexy.*“

Mala by sa postaviť a odísť. Mala by mu povedať, aby sa pojebal. Mala by mu zobrať fľašu – ten veľký, hlúpy, modrý imaginárny falus – a rozpučiť ju v rukách. Namiesto toho ukázala na telefón.

„Pozrite, ja len...“

Zamračila sa a ukázala prstom na displej, aby mu naznačila, že sa chystá telefonovať. Rýchlo si prechádzala zoznam kontaktov. Komu by mohla zavolať? S nikým nechcela hovoriť. Zo zvyku vyhládala Nickino meno a ťukla naň. Všetky sestry zdieľali spoločný rodinný balík u operátora, ktorý hradila Avery. Lucky predpokladala, že sa Avery rozhodla ušetriť si trápenie z rušenia Nickinho čísla a jednoducho za ňu aj ďalej platila. Lucky netušila, kde je teraz Nickin telefón, najskôr leží vybitý v nejakom šuplíku, no bola vďačná, že má ešte stále možnosť sestre zavolať. V uchu sa jej ozval Nickin hlas.

Dovolali ste sa Nicky, po zaznení tónu zanechajte správu. Majte sa krásne!

Chichotala sa a bolo zjavné, že je z nahrávania rozpačitá. V pozadí Lucky začula slabý smiech svojho o pár rokov mladšieho ja, ktoré ešte netušilo, s akou stratou sa bude musieť v budúcnosti vyrovnáť.

„Rád by som vás lepšie spoznal,“ pokračoval vytrvalo muž s hlodavčou tvárou.

„Telefonujem,“ odvetila Lucky.

„Och, *d'accord.*“ Muž sa opäť oprel a roztvoril dlane v geste predstieranej galantnosti. „Porozprávame sa potom.“

Nebolo to prvýkrát, čo Lucky telefonovala svojej mŕtvej sestre. Neustále čelila nutkaniu rozprávať sa s ňou a povedať jej, aký je život bez nej. Keď jej volala, cítila sa ako človek po amputácii, ktorý nedokáže uveriť, že prišiel o nohy, a stále sa opakovane pokúša postaviť.

„Ahoj, to som ja,“ začala Lucky po zaznení tónu. „Ja... volám ti, len aby som ťa pozdravila.“

Vrhla letmý pohľad na muža, ktorý sa ani nesnažil predstierať, že ju nepočúva.

„Práve tu prebieha týždeň módy, takže je ako vždy všetko hektické, ale chcela som ti zavolať, lebo... Ehm, dnes máš veľký deň. Už je to rok! Neuveriteľné. Takže... Hej. Len som ti chcela zavolať a povedať ti... Pochopiteľne, nie, že ti gratulujem. Nie je na tom čo oslavovať. Chcela som ti len dať vedieť, že na teba myslím. Stále na teba myslím. A chýbaš mi. Pochopiteľne.“ Lucky si odkašľala. „To je všetko. Mám ťa rada.“ Lucky chvíľku počkala, či náhodou niečo neucíti, nejakú energetickú zmenu vo vesmíre, ktorá by jej naznačila, že ju sestra počúva, ale nič.

„A aby som nezabudla, Avery je stále otravná. Pa.“

Zavesila a zahľadela sa von oknom. Blížili sa k jej zastávke – Saint Paul. Keď sa už-už plánovala pozviechať zo sedadla, muž sa k nej natiahol a dotkol sa jej ruky. Vyskočila, akoby jej k pokožke priložil horiacu zápalku.

„Dáte mi svoje číslo?“

Metro pred príchodom na stanicu spomalilo a Lucky sa zapotácala. Chlap sa na ňu zo svojho miesta uškrnul. Zuby mal zhnednuté od tabaku.

„Ste taká sexy,“ poznamenal.

Lucky sa zahľadela na muža, ktorý si ju premeriaval s magnetickým pôžitkom, akoby si vyberal koláčik z vitríny. Fľaša s vodou, ktorú si držal na rozkroku, stále smerovala k nej.

„Môžem?“ opýtala sa a ukázala na ňu. Metro dorazilo na stanicu.

„Toto?“ opýtal sa zmätene a podal jej plastovú fľašu. „*Mais bien sûr.*“

Zobrala mu ju z rúk, otvorila ju a vyliala mu zvyšnú vodu do lona. Muž s jasknutím vystrelil zo sedadla, zatiaľ čo sa mu po

džínsoch rozširovala tmavá škvrna. Lucky pribehla k dverám, zatiahla za striebornú páčku, ten podivný objekt typický pre parížske metrá, a dvere sa pred ňou rozleteli. Z nástupišta ešte počula, ako jej nadáva do kuriev, a do vlaku medzi nimi postupne nastupovali zástupy ďalších cestujúcich. Schody brala po dvoch, až kým sa konečne nevynorila na dennom svetle.

Lucky uháňala na adresu, ktorú jej poslala agentka, cez Place des Vosges, kde sa jej nad hlavou mihali kamenné oblúky. Prechádzala okolo dvoch starších fajčiacich mužov v rovnakých olivových kabátoch, ktorí sa za ňou otočili. Zazvonila a cez drevené dvere s odlupujúcim sa modrým náterom prešla na nádvorie. Na jeho opačnej strane sa nachádzalo vysoké točité schodisko. Zvuk jej ťažkých topánok sa odrážal od kamenných stien, keď prechádzala jednotlivými poschodiami, a na každej podeste sa zastavila, aby sa vydýchala. Zvyk vyfajčiť denne krabičku cigariet, ktorý si vybudovala ešte ako tínedžerka, hral pri podobných aktivitách v jej neprospech. Nakoniec sa jej, pridŕžajúc sa zábradlia, podarilo dovliecť až na samý vrch. Vo dverách ju už čakala žena s vlasmi vyčesanými do pevného, tmavého drdola a s krajčírskym metrom ovinutým okolo krku.

„Meškám, viem,“ dychčala Lucky. „*Je suis désolée.*“

„A vy ste?“ spýtala sa žena úsečne.

„Lucky...“ zalapala po dychu. „Blueová.“

„Lú-ký?“ zopakovala žena a zaborila pohľad do papiera na podložke. Spoza nej k Lucky doliehalo usilovné bzučanie šijacích strojov. „Nemeškáte. Vlastne ste tu dosť zavčasu. Skúšku máte až o druhej.“

Lucky sa oprela rukami o kolená a vydýchla.

„Myslela som si, že o dvanástej.“

„Tak ste si mysleli zle. Vráťte sa, prosím, o druhej. Ciao!“

Dvere sa jej s nekompromisným zaklapnutím zavreli pred nosom. Lucky odolala pokušeniu uložiť sa priamo tam pred

dverami a pospať si na prahu ako nejaká pouličná mačka, až kým nenadíde čas jej skúšky. Pomaly sa vybrala naspäť dolu schodmi.

Kedže nemala nič na práci, túlala sa slnkom zaliatymi ulicami Marais a hľadala miesto, kde by si mohla dať drink. Adrenalin z pomsty s fľašou minerálky a následného behu na skúšku pomaly vyprchával a o pozornosť sa začala hlásiť potenciálne brutálna opica, ak ju teda Lucky nezastaví ešte v zárodku. Bol začiatok júla a napriek príjemnému počasiu sa toto leto Parížom šírila atmosféra nepokoja. Generálny štrajk a z neho vyplývajúce dopravné zápchy zamorili ovzdušie hustým smogom. Zvýšený počet bodných útokov v metre a obytných štvrtiach zase viedol k posilneniu policajných hliadok na uliciach. Napriek tomu sa zdalo, akoby sa celá situácia štvrte Marais so svojimi butikmi, preplnenými barmi a rušnými kaviarňami vôbec netýkala.

Lucky začula ženský hlas, ktorý volal jej meno z druhej strany ulice. Otočila sa a zbadala svoju kamošku Sabinu, ryšavú Francúzku a kolegyňu z fachu, ktorej telo raz jeden návrhár pred Lucky opísal ako *stošesťdesiat kilometrov parádnej cesty*. Sedela pred akousi kaviarňou aj s dvoma modelmi a nedočkavo mávala na Lucky, nech sa k nim pridá.

„Nie je to náhodou punková verzia Pollyanny?“ ozval sa Cliff, ten vyšší z dvojice mužov, keď sa Lucky priblížila.

Cliff bol bývalý austrálsky profesionálny surfer, v tom čase neslávne známy tým, že sa prešiel po milánskom móle len v zlatých tangách. Napriek tomu ho nebolo možné objektivizovať, samotná sila jeho ega by to neumožňovala. Tá spolu s vedomím, že môže kedykoľvek skončiť s modelingom a vrátiť sa k jazdeniu na vlnách a životu v karavane, znamenala, že na rozdiel od Lucky, ktorej krása pre ňu predstavovala nielen zdroj príjmu, ale aj hanby, pôsobil, akoby vôbec netrpel pochybnos-

ťami o svojej súčasnej kariére. Lucky okrem modelingu nič iné nerobila, takže mala pocit, že vlastne nikdy nerobila vôbec nič. Nahlas by to nepriznala, no závidela Cliffovi jeho slobodu.

„Zdravím, Zlatoguliak,“ pozdravila ho, z krabičky, ktorá ležala pred ním, si vytiahla cigaretu a stisla ju medzi perami. „Natiahnutého vo všetkom tom oblečení som ťa ani nespoznala.“

Druhý model, Američan s detskou tvárou, ktorého Lucky nepoznala, sa zasmial a naklonil sa k nej, aby jej cigu pripálil. Bol sfarbený ako zlatý retríver a zjavne oplýval aj rovnakou bezhraničnou túžbou každého potešiť. Obaja muži mali pred sebou veľké poháre piva, zatiaľ čo Sabina medzi prstami otáčala pohárik bieleho vína, z ktorého si ešte ani raz neodpila. Lucky kývla na obsluhu, a ešte než sa usadila, objednala si pivo.

„Ahoj, som Riley,“ predstavil sa ten mladší model.

„A ja sa potrebujem napiť,“ odvetila Lucky, oprela sa a odhalila pritom bledý pás pokožky na bruchu.

„Toto je Lucky,“ predstavila ju Sabina. „*Ma soeur*.“

Lucky jej slová potvrdila váhavým prikývnutím. Sabina trpela jedináčikovským zvykom robiť si z priateľov členov rodiny. V skutočnosti toho o sebe tie dve veľa nevedeli, ak teda nerátame informácie o oblúbených drinkoch a kompaniach, na ktorých poslednú dobu pracovali.

„Ty si Američanka!“ zvolal Riley. Mal jemný južanský prízvuk, vďaka čomu každá jeho vyslovená samohláska znela ako obalená chumáčikom vaty. „Dúfal som, že dnes stretnem nejakého Američana.“ Pozdvihol svoj pohár s pivom. „Šťastný Deň nezávislosti.“

Lucky vyfúkla k oblohe štíhly stĺpček dymu.

„Ten ja neoslavujem,“ odvetila.

Tento rok, budúci rok a aj každý ďalší rok po zvyšok jej života bude pre ňu Deň nezávislosti len dňom, keď zomrela Nicky. Riley sa na ňu zamračil.

„Ale si Američanka, že?“ uistoval sa.

„Newyorčanka,“ odvetila. „Takže ťažko povedať.“

„Teraz však žiješ v Paríži,“ ozvala sa Sabina, „preto budeš musieť oslavovať Deň dobytia Bastily.“

„To bude kedy?“ vyzvedal Cliff.

„Vlastne už budúci týždeň,“ odvetila Sabina.

„Júl je ten pravý mesiac na vzburu proti tyranii,“ dodal Cliff.

„Nuž, mne to teda chýba,“ vyhlásil Riley. „Nikdy som nebol na Deň nezávislosti mimo domova. Rodičia vždy robia veľkú grilovačku.“

„Je mi ľúto, že ti to musím povedať,“ skočila mu do toho Sabina, „no Francúzi veľmi negrilujú.“ Položila pohár na stôl a jemne šklbla rukou. „Nemôžem to dopiť. Od rána ma ešte neprestala bolieť hlava. Prečo v zákulisí stále podávajú šampanské ešte pred raňajkami?“

„Pretože je to jediná vec, ktorú do seba vy baby dostanete,“ odvetil Cliff. „Ako sa to hovorí? Šampanské, kokaín a nezáväzný sex, bejby!“

Sabina sa ho rozhodla ignorovať a zahľadela sa na oblohu, ktorá nadobúdala svetlosivý odtieň.

„Asi bude pršať, *non*?“

„Ach jaj,“ povzdychol si Riley. „Moja najbližšia prehliadka má byť vonku.“

„Moja tiež,“ povedala Lucky.

„Môj prvý týždeň módy a musí pršať,“ dodal rozmrzene.

Cliff prekvapujúco čistým hlasom zaspieval refrén piesne *Ironic* od Alanis Morissettovej. „*It's like raaaaain on your wedding day.*“

„Toto je predsa *haute couture*,“ prerušila ho Sabina. „*La crème de la crème*. Verte mi, nenechajú vás zmoknúť.“

„Tým, vás' myslí oblečenie,“ dodala Lucky a otočila sa ku Cliffovi. „A čo si to hovoril o ženách v modelingu? Ani vy nie

ste práve vzorom zdravia a striedmosti.“ Poťukala prstom po Cliffovom poloprázdnom pohári.

„My na rozdiel od vás aspoň vieme piť.“ Namieril na ňu ukazovák. „Ak neješ, nemala by si piť.“

„Ja jem,“ nedala sa Lucky a zdvihla pohár s pivom, ktorý pred ňu práve položili. „Takže môžem aj piť.“

Cliff sa zasmial a objednal ďalšie kolo.

„Všetko, čo robíš, viem urobiť lepšie,“ zanôtil.

„Stavím sa, že viem piť lepšie ako ty,“ nedala sa Lucky.

Cliff zdvihol pohár a vylial do seba posledný dúšok.

„Chceš sa o tom presvedčiť?“

*

O hodinu už mala Lucky v sebe päť drinkov a práve sa chystala vyrozprávať svoju najsmiešnejšiu historku. Smútok z rána, ktorý sa na nej usadzoval ako vrstva špiny, sa s každým ďalším kolom odplavoval.

„Takže, mala som devätnásť a bola som na rok v Tokiu,“ začala. „Bola to sranda, no možno som bola trochu nezodpovedná, veď to poznáte, zostávala som do noci vonku, vymeškávala dohodnuté stretnutia, v podstate som robila všetko to, čo by začiatočník robiť nemal.“

V tej chvíli Lucky pohrozila rukou mladému Rileymu a varovne zdvihla obočie.

„Zdá sa, že tu niekto vodu káže a víno pije,“ povedal Cliff. „Som si totižto viac-menej istý, že to všetko aj naďalej robíš, Lucky.“

„Pozri, nemusíš ma poučovať,“ ohradil sa Riley. „Mám dvadsaťtri. Viem, čo robím.“

„Ja tiež!“ zvolala Sabina. „Vlastne mám dvadsaťtri už tri roky.“

Lucky sa zasmiala a znovu si odpila.

„Z agentúry sa mi vyhrážali, že ma vyhodí, no potom sa mi ako zázrakom podarilo získať jednu kampaň. Bolo to síce len pre nejakú lacnú komerčnú značku, no aj tak, peniažky, peniažky, peniažky. Zavolala mi agentka a povedala: „Lucky, ak budeš na toto fotenie čo i len minútu meškať, končíš. Čo i len minútu.“

„Presne viem, čo sa stalo,“ skočil do toho Riley. „Meškala si, vyhodili ťa, no aj tak sa z teba nakoniec stala úspešná, slávna modelka.“

„Podľa teba je slávna?“ Sabina zalapala po dychu. „Slávnejšia než ja?“

Riley prebehol pohľadom z jednej na druhú.

„Nie, teda a-áno,“ vyjachtal. „Vlastne neviem. Obe ste nádherné.“

„Ona len žartuje,“ ozrejmila Lucky.

„Nežartuje,“ zapojil sa Cliff. „V každom prípade ja som slávnejší než obe dokopy.“

Sabina sa zahľadela na Cliffa a pokrčila nosom.

„Nikto z nás nie je slávny,“ uzavrela to Lucky. „Vráťme sa k príbehu. Večer pred fotením som si išla skoro ľahnúť, aby som sa ráno zobudila načas. No bývala som na ubytovni pre modelky v Šibuji, ktorá nemala ďaleko od bordelu. Takže si ležím v posteli a sekám dobrotu, keď sa odrazu prirúti skupina dievčat so slovami: *Vo štvrti Harajuku je nejaká otváračka a bude tam aj ten šialene sexy herec, ktorý hral toho vesmírneho astronauta, alebo čo, v tom filme, ktorý minulý rok získal Oscara, jedna z nás ho musí vyšukať, rýchlo sa obúvaj, ideme tam.* A neviem, asi mám slabú vôľu alebo čo, tak som šla s nimi, no prisámvačku, len na jeden drink.“

Lucky sa odmlčala, aby dopila pivo, a potom zamávala na čašníka, aby jej doniesol ďalšie.

„A ako to dopadlo?“ vyzvedal Cliff. „Prosím, povedz, že ťa vyhodili.“

Lucky si spokojne odgrgla a usmiala sa.

„Niečo horšie. Žúrovala som celú noc...“

„A čo ten herec?“ opýtala sa Sabina.

„Zbalila ho nejaká Ruska.“

Sabina si odfrkla: „Typické.“

„Ráno som sa zobudila a – aké nečakané – už hodinu som meškala na fotenie. Už ste niekedy zaspali do práce?“

„Ja som skoro zaspal na prijímačky na vysokú, mama ma zabudla včas zobudiť,“ odvetil Riley vážne.

Lucky prikývla.

„Tak potom vieš, aký je to pocit.“

Rozhodla sa, že vynechá informáciu o tom, ako sa vtedy spamätávala z kombinácie viacerých drog – extázy, fencyklidínu a kokaínu, ktoré je v Japonsku takmer nemožné zohnať. Samozrejme pre Lucky, ktorá dokázala párty drogy vyňuchať rovnako šikovne ako prasiatko vycvičené na hľadanie hľuzovky, to nepredstavovalo závažný problém.

„Keď som sa zobudila, našla som si od agentky minimálne pätnásť zmeškaných hovorov,“ pokračovala. „Volám jej teda naspäť a ona sa pýta, kde som a prečo jej nedviham. Vymyslím si, že som sa zobudila so zápalom spojiviek. A že som nedvihala, pretože som jednoducho nič nevidela. Bola to sprostosť, viem, no nič lepšie mi v tej chvíli nenapadlo.“

Cliff sa uchechtol.

„Uverila ti?“

„Isteže nie. Povedala mi, že si musím vybaviť papier od doktora, ktorý skutočne potvrdí, že ten zápal mám, inak so mnou agentúra končí a mám sa vrátiť do New Yorku. Taká hovadina. Ale áno, spanikárila som. Uvedomila som si, že mi zostáva len jediné: navodiť si nejaký zápal spojiviek a potom ísť k doktorovi.“

„Tak moment,“ prerušila ju Sabina. „Čo je vlastne ten zápal spojiviek? Vieš sa tým nakaziť pri sexe?“

Riley, ktorý si práve odpíjal z nápoja, sa jemne zakuckal.
„Iba ak sa chlap netrafi“, odvetil Cliff.

Lucky mu cez stôl strelila facku a poklepkala si po očiach, aby Sabine vysvetlila, na čo naráža.

„Aha, *conjonctivite!*“ zvolala Sabina. „*Je comprends.*“

„To ti fakt nedošlo?“ dobiedzal Cliff. „Však sú to skoro rovnaké slová.“

„Psst,“ zahriakla ho Sabina. „Prestaň so mnou flirtovať.“

„Takže,“ pokračovala Lucky, „môj plán spočíval v tom, že ohmatám každú špinavú vec, ktorú zbadám, a potom sa dotknem oka. No keďže Tokio je povestné svojou čistotou, nebola to ľahká úloha. Našťastie som ale bývala s dvanástimi absolútne nechutnými modelkami. Umastená kuchynská linka? Skvelé. Záchodová doska? Perfektné! Zadok jedného z tých ich škaredých malých psov? Jasný, pustite ma k nemu.“

„Odporné!“ vyhrkol zjavne potešený Riley.

„Vyberiem sa teda za doktorom a oči mám po tom všetkom, ako si iste viete predstaviť, poriadne začervenané. Ten sa na mňa však sotva pozrie. Čo *potrebujete?* spýta sa. Poviem mu, že potvrdenie do práce. Podá mi papierik a ja odchádzam. Také jednoduché. Volám agentke a hovorím jej, že mám to potvrdenie. *To je super,* odvetí. *No vedela som, že si vymýšľaš, takže som klientovi povedala, že si v zahraničí a mešká ti let. Povedal, že môžeš prísť zajtra. Vyzerá to na šťastný koniec, že?* Ten večer som si šla skoro lahnúť. Ráno som sa zobudila svieža a včas, ibaže... so zápalom oka.“

„*Mais non!*“ skríkla Sabina.

„*Mais oui,* kurva!“ zjačala Lucky.

Dve Francúzky v strednom veku, ktoré sedeli za vedľajším stolom, na ňu zazreli a zamračili sa. Lucky im veselo zamávala.

„Takže sa zdá, že si v riti,“ zhodnotil Cliff.

„Presne tak. Oči mám úplne červené a opuchnuté. Na fotenie ísť nemôžem a o klienta prídem.“

„A agentúra tá vyhodila?“ opýtal sa Riley.

„Skoro.“ Lucky prikývla. „Dali mi podmienku. No o pár týždňov som na jednej párty narazila na redaktora japonského *Vogue*. Má ten najlepší zmysel pre humor, tak som mu túto historku vyrozprávala. Tak sa mu zapáčila, že mi o pár týždňov ponúkol prácu. Dá sa povedať, že to odštartovalo moju kariéru v módnych časopisoch.“

„Si zasraná šťastlivka,“ zhodnotil Cliff, neveriacky krútiac hlavou.

„Lucky je ako mačka,“ skonštatovala Sabina. „Má deväť životov.“

„Tvoji rodičia zjavne vedeli, čo robia, keď ti dali takéto meno,“ dodal Riley.

„Moji rodičia vedeli akurát tak veľké hovno,“ odvetila Lucky a zapálila si ďalšiu cigaretu. „A je to tak stále.“

Za stolom sa rozhostilo ticho. S koncom príbehu sa opäť dostavil temný príval smútku, ktorý ju mohol každú chvíľu stiahnuť ku dnu. Nechcela premýšľať nad rodičmi, nad Nicky, nad ničím mimo tohto malého stolíka, no jej rodina nikdy nezmizla, zostávala pripravená kedykoľvek sa predrať do popredia jej mysle.

Jej sestry boli v tomto ohľade zhovievavejšie, no Lucky vedela, že mali nanič otca. Určite neboli jediné na svete. Za celý život pravdepodobne stretla len hŕstku ľudí, ktorí mali dobrých otcov. A všetci boli divní. Deti, ktoré vyrastali s milujúcimi otcami, oplývali rovnakou nežnou naivitou ako tie, ktoré vyrastali v Malibu alebo na podobných miestach, kde stále svieti slnko. Nikdy sa nemuseli zoceliť. Lucky zastávala teóriu, že vyrastať s nanič otcom bolo ako vyrastať v krajine s dlhými a drsnými zimami. To vás zocelí. A pripraví vás to aj na realitu, v ktorej je leto len jedným ročným obdobím, nie životným štýlom, a kde vás väčšina mužov zraní, ak im na to dáte príležitosť. Alebo tomu možno verili iba ľudia, ktorí vyrastali s nanič otcami.

Zaujímavé na ich otcovi bolo, že nebýval chladný, aspoň nie vždy. Opísala by ho skôr slovom nepredvídateľný. Premennivý ako počasie. A rovnako ako počasie ho bolo treba pravidelne kontrolovať, aby človek zistil, aký deň ho čaká. Lucky so sestrami vedeli určiť jeho náladu už len podľa toho, ako po príchode domov zavrel dvere. Tak ako by ste nešli na piknik počas krupobitia, nerobili by ste isté veci v prítomnosti nahnevaného otca. Žiadne doťahovanie sa o ovládač, žiadne hlasné rozhovory s kamarátkami cez telefón, žiadny plač pre zlú známku, žiadne chichotanie sa na hlúpom vtipe, žiadne skuvíňanie pred mamou o tom, že sú hladné. Bol jediným mužom v domácnosti, no zároveň tou domácnosťou aj bol. Prispôbovali svoj život jeho náladám.

Lucky po ňom zdedila modré oči a svetlé vlasy, no dúfala, že tam sa ich vzájomná podobnosť končí. Bol to Američan tretej generácie škótskeho pôvodu so striktnou katolíckou výchovou, ktorá by, aspoň podľa jeho slov, z každého urobila zarytého ateistu. Veľmi rád čítal a zvyk prečítať aspoň jednu knihu týždenne dodržiaval dokonca aj vtedy, keď začal piť. Avšak jeho skutočným náboženstvom bol šport. Futbal, box, golf, cyklistika – sledoval všetko. Podobne ako Bonnie sa cítil viac doma vo svojom tele ako v hlave. Mal sa športu venovať profesionálne, získal dokonca štipendium pre futbalistov, vďaka ktorému sa dostal na vysokú, no natrhnutý stehenný sval rozhodol o tom, že po skončení štúdia napokon prijal miesto v miestnej banke, kde pracoval po zvyšok života. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa opil, alebo ako často, vždy chodil do práce načas. Preto ich mama nikdy nedokázala pripustiť, že má nejaký problém. Aký alkoholik by bol schopný udržať si celé tie roky prácu? Ukázalo sa, že ten ich.

Pre Lucky nebolo ťažké priznať si, že mali nanič otca. Ťažšie pre ňu bolo pripustiť, že ani ich matka nebola najlepšia. Vyras-

tala na chátrajúcom panstve v Sussexe ako jedináčik v rodine depresívnej matky a otca, ktorý príšerne chľastal. Ich rodina predstavovala tú podivnú britskú kombináciu vyššej spoločenskej triedy a úplnej chudoby, alebo, ako hovorievala mama, na pohľad boli ušlachtilí, no nemajetní. Jej otec prehajdákal väčšinu svojho dedičstva, skôr než stihla dospieť. Dokonca ani po zoznámení sa s Luckiným otcom, za ktorého sa následne aj vydala, neprestala hlboko a nepretržite pohrdať britským triednym systémom, z ktorého sa vymanila.

O živote ich mamy toho Lucky veľa nevedela, no jedným si bola istá: z toho domu plného nešťastia, v ktorom vyrastala, i z tej prekliatej krajiny, ako ju sama nazývala, vypadla hneď, ako mohla. Usadila sa v New Yorku a začala pracovať v jednej galérii v centre mesta. V tom čase mala hebké, gaštanovohnedé vlasy, siahajúce až po pás, a krásnu, tulipánovú tvár. Tvrdí, že ju prijali najmä preto, aby stála vo výklade v minisukni a lákala do galérie bohatých mužov, no ukázalo sa, že má dobrý čuch na začínajúcich umelcov – presvedčila svojich nadriadených, aby nakúpili niekoľko raných diel maliarov, ktorí sa neskôr stali známymi po celom svete.

Lucky bola presvedčená, že ak by ich mama nemala deti, mohla sa z nej stať riaditeľka galérie alebo uznávaná kurátorka. Po Averinom narodení však z galérie odišla. Keď mala Avery pätnásť a Lucky osem, začala pracovať ako sprievodkyňa v múzeu a poverila svoju najstaršiu dcéru starostlivosťou o tie mladšie. Tvrdila, že potrebujú peniaze, čo síce bola pravda, no za hodinu si pravdepodobne zarobila menej, než by si ktorákoľvek z nich zarobila za opatrovanie detí. Väčšinou sa zdalo, že už má úlohy matky plné zuby, a tak toto jej bremeno so stoickým pokojom prebrala Avery. Lucky to nerada priznávala, no Avery bola lepšou mamou, než akú si väčšina ľudí môže priať. To však neznamenalo, že by sa jej dnes plánovala ozvať.

Odklepala popol z cigarety do popolníka so zvlneným okrajom a vydýchla. Zatúžila nájsť v myslí padacie dvierka, ktorými by sa prepadla na miesto, kde by na ňu už spomienky nedosiahli. Poznala len jeden spôsob, ako to docieľiť. Odsunula prázdny pohár od piva a venovala kamarátom vlčí úsmev.

„Dáme si niečo silnejšie?“

*

Lucky sa dopotácala do ateliéru sivými ulicami, ktoré sa jej pred očami rozmazávali do impresionistických obrazov. Chvilku uvažovala nad tým, že by si to s Rileym rozdala na záchodoch, no zdalo sa, že je to ten typ, ktorý sa ľahko naviaže, takže učinila mimoriadne zodpovedné rozhodnutie a vybrala sa radšej včas na skúšku šiat. Vyhla sa nejakému psovi, pričom zakopla a zavádila končekmi prstov o chodník, no hneď sa zase narovnala. Bola len trošku v nálade. Dokáže piť lepšie než ktorýkoľvek chlap, hovorila si v duchu spokojne. Určite lepšie ako Cliff, ktorého opúšťala práve vo chvíli, keď prekvapenej Sabine vyspevoval emotívnu verziu piesne *Imagine* od Johna Lennona.

Keď otvorila modré drevené dvere, zistila, že dovtedy tiché dláždené nádvorie sa zmenilo na rušný včelí úl. Stredom sa tiahlo dlhé biele mólo, okolo ktorého robotníci usilovne rozkladali stoličky, riešili kabeláž a pripravovali priestor pre fotografov. Lucky cítila tú zvláštnu kolíziu svetov, z ktorej vzniká módnny priemysel: zástup horlivých pracovníkov v zákulisí podá v priebehu nasledujúcich hodín herkulovské výkony a potom títo jednotlivci zapadnú v dave, akoby tam ani nikdy neboli, a to všetko len preto, aby sa v hodvábe odetá Lucky a jej kolegyně mohli vznášať nad davom divákov na výtvore rúk týchto robotníkov.

Obišla muža, ktorý v náručí niesol takú vysokú kývajúcu sa vežu zo stoličiek, až to pripomínalo nejaké cirkusové číslo,

a opäť sa vyšplhala po točitom schodisku, ktoré jej spôsobovalo závraty. Keď vošla do zatuchnutého ateliéru, točil sa s ňou celý svet. Do nosa jej udel ostrý zápach ľudského potu. Nad hlavou sa jej točil drevený stropný ventilátor, ktorému sa však nedarilo rozohnať teplo v miestnosti. Žena, ktorá pred sebou tlačila vešiak na kolieskach preplnený taftovými šatami v zmrzlinových farbách, prešla okolo nej bez toho, aby jej venovala čo i len jediný pohľad.

Lucky sa točila hlava v rytme ventilátora. Podišla k oknu, vyklonila sa z neho a zhlboka dýchala. Z ateliéru bol výhľad na nádvorie a Lucky sa sústredila na plešatú hlavu muža, ktorý na zemi pod ňou leštil biely povrch móla. Snažila sa upokojiť svoju roztržitú hlavu tým, že nespúšťala oči z tej jeho.

„Myslíte si, že bude pršať?“

Lucky sa otočila a zbadala stylistku s pevným drdolom a s krajčírskym metrom okolo krku, s ktorou sa stretla predtým.

„Dažďa sa tu všetci veľmi obávame,“ spresnila stylistka a vytiahla si z úst strieborný špendlík.

Lucky opäť vystrčila hlavu z okna a zahľadela sa na oblohu. Naľavo od nej bola sivá, napravo bledomodrú.

„Je to päťdesiat na päťdesiat,“ odvetila.

Slová jej v ústach zneli ako kúsky ovocia s jemnými chlpkami. Stylistka mierne zvrátila čelo.

„Alors, tadiaľto, prosím.“

Voviedla Lucky do ešte teplejšieho kúta miestnosti, kde jej šaty viseli na zamatovom vešiaku, na ktorom bola prilepená jej polaroidová fotka. Išlo o plesové šaty s odhaleným chrbtom a rozšírenou sukňou v tvare obráteného pohára na martini. Látka mala svetloružový odtieň, podobný tomu na vankúšikoch mačacej labky. Cez umne zdobený živôtik sa ťahalo niekoľko strieborných vetvičiek prešitých korálikmi, z ktorých vyrastali

trblietavé čerešňové kvety. Stylistka sa s očakávaním zahľadela na Lucky.

„Len samotná výšivka zabrala tristo hodín,“ povedala.

Lucky mala plné ruky práce so sťahovaním džínsov, pričom sa snažila nespadať, takže na poznámku nijako nereagovala. Keď sa z nich napokon vysúkala, vyzliekla si aj tričko a zostala tam stáť len v spodnej bielizni, hojdajúc sa zo strany na stranu bez akýchkoľvek rozpakov, ktorých ju modeling zbavil už v začiatkoch jej kariéry. Nech už stylistka od Lucky očakávala akúkoľvek nadšenú reakciu, žiadnej sa nedočkala. Nohami v špinavých ponožkách vkročila do ťažkej róby. Cítila, ako ju zozadu stylistka zapína a ako jej živôtik tlačí na rebrá a sťahuje ju v páse.

„Nádherne, však?“ povzdychla si jedna krajčírka od šijacieho stola. „Sú ako pre princeznú.“

Lucky si potichu odgrgla.

„Čoskoro sa na to prídu pozrieť aj návrhári,“ povedala stylistka. „Ale najprv musím skontrolovať, či vám dobre sedia.“

„Mohla by som poprosiť pohár vody?“ zakrákala Lucky.

Stylistka jej s prekvapeným výrazom podala fľašu perlivej vody Volvic s jahodovou príchuťou. Lucky si neisto odpila. Neznášala jahody. Len čo pocítila sladké bublinky v žalúdku, vedela, že má problém. Pribehla k otvorenému oknu v tom istom momente, ako sa z nej vyvalila hnedá zmes piva a vodky, pričom živôtik slúžil ako akási sonda na výplach žalúdka. Odporná tekutina sa z nej vo vlnách valila von. Lucky hľadela na zvratky a žlč, ktoré z nej práve vyšli a skončili rozprsknuté ako obrazec z Rorschachovho testu na bielom móle. Muž s plešinou, ktorého pred pár minútami pozorovala, na ňu zdesene hľadel, pretože sa len o vlások vyhol pohrome. Za sebou počula krik krajčírky aj stylistky, ktoré ju prosili, aby neovracala aj šaty. Lucky bola napoly vnútri a napoly

vonku, trup jej visel cez okennú rímsu. Chvíľu uvažovala nad tým, aké príjemné by bolo zostať v tomto medzipriestore, ani tu, ani tam, a potom si z pier zotrela kyslastý pramienok slín. Pred ňou sa v slnečných lúčoch leskli šikmé parížske strechy. Aspoňže sa vonku vyčasil.